

نوسینده: تانیاگودسوزین «Tanya Goudsouzian». منبع و تاریخ نشر: ریسپونسیبل ستیت کرفت «2024-09-10». برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل».

مقاومت علیه طالبان در شیر بچه پنجشیر زنده است

The Taliban resistance lives on in the Lion of Panjshir's son

احمد شاه مسعود، قهرمان اتحاد شمال، دو روز قبل از 11 سپتامبر ترور شد. همنام او با RS (ریسپونسیبل ستیت) صحبت می کند.

Ahmad Shah Massoud, hero of the Northern Alliance, was assassinated two days before 9/11. His namesake talks to RS.

سه سال پس از تسلط طالبان، این تصاویر هنوز هم کسانی را که شاهد پایان فاجعه بار جمهوری اسلامی افغانستان بودند، تسخیر میکنند رییس جمهور اشرف غنی و اطرافیانش با هواپیمای شخصی به مکان امن فرار کردند، در حالی که ساعاتی بعد مردان جوان ناامیدانه به بال های هواپیمای نظامی ایالات متحده که از فرودگاه بین المللی حامد کرزی بلند می شد چسبیدند. تعدادی از آنها جان خود را از دست دادند یا زیر چرخ هواپیماهای روی آسفالت هموارویا مسطح شدند.

این تصاویر نشان دهنده خیانتی است که افغان‌ها نه تنها نسبت به آمریکایی‌هایی که به مدت 20 سال رویای دموکراسی و رفاه را به آنها وعده داده بودند، بلکه نسبت به رهبری خود نیز نشان می‌دهد. امروز، در میان جامعه جهانی هیچ اشتیاقی برای یک جنگ طولانی‌دیگر در افغانستان وجود ندارد، زیرا خشونت در اوکراین، فلسطین، سودان و یمن بیداد می‌کند. تعامل با طالبان ممکن است ناخوشایند باشد، اما به عنوان یک گزینه جدی در چندین گفتگو با میانجیگری سازمان ملل با غرب دیده می‌شود، به غیر از امضای قراردادهای تجاری سودآور همسایگان منطقه‌ای با طالبان تحریم شده و پول نقد.

احمد مسعود از یک مکان نامشخص در آسیای مرکزی، یک جنبش مخالف مسلح* علیه طالبان را تحت پرچم جبهه مقاومت ملی افغانستان رهبری می‌کند. او که در ایران تحصیل کرده و فرزند یک قهرمان افغان کشته شده در سندهرست تربیت شده بود، تنها 11 سال داشت که پدرش احمدشاه مسعود توسط عوامل القاعده در 9 سپتامبر 2001 ترور شد. نماد "شیر پنجشیر" که به رویدادهای غم‌انگیز 11 سپتامبر مرتبط است که دوروز بعد رخ داد.

واکنش سریع آمریکا به حذف نیروهای توانمند طالبان از القاعده منجر به یک آزمایش بد 20 ساله با دموکراسی غربی شد.

احمد شاه مسعود (1953-2021)

احمد مسعود

احمد مسعود در مصاحبه با Responsible Statecraft می‌گوید که او به حاکمان امارت یا طالبان تسلیم نشده است؛ جامعه بین‌المللی و جامعه جهانی نیز نباید از تلاش در

آزادسازی افغان ها از دست این حاکمان دست بکشد. او ادعا می کند که NRF 5000 (جبهه مقاومت ملی = NRF) جنگجو دارد و آنها تاکنون مسئول «207» حمله به طالبان بوده اند که «30» مورد از این حمله و یورش ها در ماه مه و ژوئن امسال بوده است. او می گوید که او از جامعه جهانی می خواهد که از این مقاومت مسلحانه حمایت کند تا طالبان را وادار کند که موضع خود را در مورد مسائل حقوق بشر نرم تر کنند و انتخابات را برگزار کنند.

برای ما مهم است که آمریکا متوجه شود که هنوز زمان وجود دارد. هنوز فرصتی برای توجه به وضعیت افغانستان وجود دارد.» او می گوید: «این پروژه پرهزینه ای نیست. ما چکمه «قوت های نظامی بیرونی را» در روی زمین افغان ها نمی خواهیم. ما نمی خواهیم سربازان آمریکایی در افغانستان حضور داشته باشند.

مصاحبه کامل را اینجا بخوانید:

RS: جهان سومین سال از تسلط طالبان را نشانه میگیرد. ویا بخا طرمی

آورد شما به عنوان رهبرتها گروه اپوزیسیون مسلح افغانستان، که به طور مکرر در مطبوعات حضور دارید و "برای روح و روان آینده" و "آزاد ملت خود" داشته اید و قول داده اید که با وجود شرایط "موجود ناگوار به مبارزه خود در این راستا ادامه دهید.

پس بزرگترین چالش های امروز جبهه مقاومت ملی افغانستان (NRF) چیست؟

احمد مسعود: این فقط NRF نیست، متأسفانه این مردم و کشور من هستند که در کل با این چالش ها مواجه هستند، یعنی عدم توجه به عدم حمایت و ندادن کمک ها، ویا اولویت ندادن به وضعیت کنونی افغانستان. نادیده گرفتن حضور تروریسم در افغانستان و خیلی چیزهای دیگر. من احساس می کنیم که دیگرها مارا رها کرده اند یا که رها گذاشته شده اند ما احساس تنهایی می کنیم. ما احساس می کنیم حمایت نمی شویم و احساس می کنیم که از ما به عنوان یک ابزار ژئوپلیتیک در بازی های ژئوپلیتیک استفاده شده است.

RS: در چند سال اخیر، به نظر می رسد که تغییری در روحیه جامعه بین المللی صورت گرفته یا که بوجود آمده است از اینکه به نظر می رسد که با حکومت طالبان موافقت کرده و یا که تعامل مستقیم را از سر می گیرد. شما این نوع تغییر را چگونه می بینید؟

احمد مسعود: بار دیگر همه اینها ما به تأسف است، همانطور که مذاکرات اولیه با طالبان یک سیاست بسیار ساده لوحانه بود. عقب نشینی یک سیاست فاجعه بار بود به نظر می رسد که افغانستان با یک سری سیاست های بد، از مذاکره گرفته تا عقب نشینی و اکنون احتمالاً به تعامل مواجه است. همه این موارد به تحکیم استبداد و تحکیم تروریسم منجر خواهد شد. من می دانم که تروریسم دیگر نقش مهمی در تصمیم گیری جهانی ندارد.

در بازی های ژئوپلیتیک در حال حاضر، همه چیز در مورد ظهور چین یا وضعیت روسیه یا جنگ روسیه و اوکراین است. با این حال، وضعیت افغانستان برای ما افغان ها از اهمیت بالایی برخوردار است. اکنون می توانیم ببینیم - همانطور که بقیه جهان می بینند که طالبان تغییر نکرده اند و همه آن ادعاها در مورد به اصطلاح طالبان «دوره دوم 2.0» چیزی جز دروغ نبود. برای ما، حداقل در «جبهه مقاومت ملی» NRF، این مثل مد نظر است که ما مدام تلاش می کنیم تا به جهان بفهمانیم که مردم افغانستان شایسته توجه بهتر از سیاست تعامل با طالبان هستند. اما امید به تغییر بلند مدت در درون ذهن طالبان بیهوده است. ما سزاوار حکومتی هستیم که فراگیر و نماینده مردم باشد، حکومتی که به زنان ظلم نکند، اقلیت ها را سرکوب نکند و توسط مردم افغانستان انتخاب شود. حتی اگر دنیا فکر نمی کند که ما لیاقتش را داریم، ما فکر می کنیم که لیاقتش را داریم.

RS: شما می گوید که به نظرمی رسد جهان اولویت های خود را تغییر داده است. یعنی که تمرکز جهان بر اوکراین، چین، تغییرات آب و هوایی وجود دارد. بویک کسی که فکر می کند افغانستان فراموش شده است بخشیده می شود. آیا شما معتقدید که جهان به اندازه کافی در محکوم کردن طالبان به دلیل تجاوزات فراوانش به حقوق بشر سختگیر بوده اند.

احمد مسعود: نه، جهان به اندازه کافی با آنها سخت گیر نبوده است، و جهان هیچ نوع تحریم معنی داری بر آنها اعمال نکرده اند. بلکه در واقع، جهان با دادن میلیون ها دلار در هفته به آنها کمک کرده اند و از آنها حمایت کرده اند که به آنها کمک می کنند تا رژیم ظالمانه خود را حفظ کنند. سیاستی که به نظر می رسد جهان در حال حاضر در مورد افغانستان اتخاذ کرده است، سیاست «صبر کن و ببین» است که البته همچو سیاست بسیار به طالبان کمک کرده و آنها را تشویق کرده است. بگذارید یک مثال بزنم. بر اساس آمار خود طالبان، آنها تقریباً (200000 تا 250000) سرباز دارند که برای تغذیه و نگهداری این سربازان، آنها به «220» میلیون دلار در ماه نیاز دارند. این مقدار تقریباً (2.2) میلیارد دلار در سال است، اما درآمد داخلی سالانه آنها چیزی در حدود 3 میلیارد دلار است - باز هم، این بر اساس اعداد خودشان است. این بدان معناست که آنها فقط چند صد میلیون دالر برای مردم افغانستان دارند. چگونه می توانند با این بودجه مردمی را تغذیه یا نگه دارند یا اداره کنند؟ کاری که این حمایت و کمک های خارجی انجام می دهد اساساً کمک به آنها برای پوشش سایر هزینه ها است، در حالی که طالبان بیشتر درآمد داخلی خود را صرف سرکوب مردم، دست نخورده نگه داشتن رژیم و تغذیه ماشین جنگی خود می کنند.

RS همچنین معاملات تجاری و توافقنامه های امنیتی وجود دارد که طالبان با همسایگان خود مذاکره کرده اند. آیا این امر مبرزه شما را از نظر دریافت حمایت منطقه ای دشوارتر می کند؟

احمد مسعود: کشورهای منطقه به شدت نگران وضعیت افغانستان هستند. اخیراً یک حمله شنیع دیگر در پاکستان رخ داد. واضح است که طراحان این حملات در افغانستان هستند و روش های خود را در افغانستان آموخته اند و از موفقیت طالبان در افغانستان تشویق شده اند. آنها حتی خود را طالبان پاکستان می نامند. گروهی به نام طالبان تاجیکستان وجود دارد که انصار الله است. یکی دیگر در ایران وجود دارد و غیره. البته این کشورها به شدت نگران وضعیت افغانستان هستند و چاره ای جز تعامل با طالبان برای جلوگیری از هرج و مرج بیشتر در داخل کشور خود ندارند.

RS: شما در گذشته با نمایندگان طالبان ملاقات داشته اید، اما آیا اخیراً با آنها ملاقات داشته اید؟ کاستی های رهبران کنونی طالبان را در کجا می بینید؟

احمد مسعود: آخرین باری که آنها را دیدم در ژانویه 2022 بود. بگذارید رک و صریح بگویم، تنها چیزی که ما می گوئیم این است که ادامه وضعیت فعلی و نحوه حکومت طالبان، افغانستان را در وضعیت هرج و مرج قرار می دهد. مردم افغانستان شایسته این هستند که بتوانند دولت خود را خود انتخاب کنند. مردم افغانستان باید تصمیم بگیرند و طالبان باید ببینند و بدانند که مردم افغانستان به طور کامل در روند تصمیم گیری در رژیم فعلی غایب هستند. وقتی با آنها ملاقات کردم.

طالبان پیشنهاد کردند که من بخشی از دولت آنها شوم که من نپذیرفتم. من به آنها گفتم: «ما باید از مردم مشروعیت بگیریم. برای من مهمترین چیز مشروعیت است.» طالبان به من گفتند: «تو علیه اشرف غنی (رئیس جمهور سابق) بودی، فقط همینطور باش، اما در کابل باش.» گفتم: «خوب و این همان چیزی است که من می خواهم، اما من و اشرف غنی روی یک روند قانونی به نام انتخابات و یک ابزار مشروع به نام قانون اساسی توافق کردیم. آن قانون اساسی نقشه راهی را به ما ارائه کرد که از طریق آن روند قانونی یک انتخابات را انجام دادیم. یکی از شما می تواند اپوزیسیون شود، یکی می تواند دولت مدار شود. حال آنکه شما در حال حاضر با نبرد اسلحه اینجا آمدید.» مخاطب نماینده طالبان مذاکره کننده. علاوه بر این، آن افرادی که در افغانستان باقی ماندند، از [رئیس جمهور سابق] حامد کرزی گرفته تا دکتر عبدالله عبدالله [وزیر خارجه پیشین] چه اهمی دارند؟ چه صدایی دارند؟ هیچ اهمی در افغانستان وجود ندارد. چیزی که در آن زمان به طالبان گفتم این بود: «بیا بید روی یک روند سیاسی، روی یک روند قانونی که به یک دولت قانونی منتهی شود، توافق کنیم. اگر در پایان، اگر همه شما و همین رژیم هستید، همینطور باشد، من حاضرم تسلیم اراده مردم افغانستان شوم. اما اگر مردم از شما حمایت نکنند، ما لیاقت این را نداریم که در این شرایط کنونی قرار بگیریم، بنا بر این تا زمانی که شما متوجه این مهم شوید یا ما شما را متوجه آن کنیم، به مبارزه ادامه می دهیم.»

RS: شما از انتخابات و خواست مردم صحبت می کنید صحبت ها بی در مورد ایجاد یک دولت در تبعید توسط NRF که وجود دارد آیا این در هما هنگی با دولت در تبعید است که در سال 2021 توسط امرالله صالح معاون سابق رئیس جمهور اعلام شد؟ میشه که در این مورد توضیح بدهید .

احمد مسعود: ایجاد یک حکومت در تبعید چیزی و مستلزم آن است که بسیاری از طرف ها و گروه ها گرد هم آیند تا یک مجمع واحد را تشکیل دهند مجمع که همه افغان ها را با در یکپارچگی نمایندگی کنند و ما برای رسیدن به این هدف تلاش خواهیم کرد. اما ما هنوز با آن فاصله داریم.

RS: آمریکایی ها به زودی بیست و سومین سال از حمله به ایالات متحده توسط القاعده در 11 سپتامبر را برگزار و یا از آن یاد و بودی خواهند کرد که این تاریخ برگذاری همچنین سالگرد ترور پدر شما و همچنین سومین سالگرد خروج آشفته ایالات متحده از افغانستان است. با نگاهی به گذشته، مداخله ایالات متحده برای افغانستان چه آورده است؟

احمد مسعود: اگر آمریکا می خواست از افغانستان خارج شود، مردم افغانستان در واقع از آنها به خاطر تمام فداکاری ها و تمام تلاش ها بی که برای ملت ما انجام دادند تشکر می کردند و با قلبی باز از آن استقبال می کردند و با آنها خداحافظی می کردند. با این حال، با توجه به عقب نشینی فاجعه بار در دوران ریاست جمهوری **جو بایدن**، مردم افغانستان نحوه تحویل ما به طالبان را یک خیانت می دانستند. ابتدا مذاکره، سپس توافق و سپس خروج بدون قید و شرط صورت گرفت. بنا بر این اساس آنچه ما مردم افغانستان احساس کردیم این است که همه چیز یک بازی بود. این یک خیانت بود. [ایالات متحده] دشمن خود را بالا برد، همان دشمنی که آنها تا مدت ها تروریست را محکوم کردند. آنها گفتند: «ما هرگز با تروریست ها صحبت نمی کنیم. آنها بازیگران شر هستند. آنها این و آن هستند.» سپس با آنها مذاکره کردند. با آنها نشستند. با آنها قرارداد امضا کردند. در آن قرارداد هیچ اشاره ای به حقوق زنان، آزادی بیان، حقوق بشر، هیچ کدام از آن چیزهایی که 20 سال به ما تبلیغ می کردند، نیست. بنا بر این افغان ها آن را یک خیانت می دانند. هرگز درباره هیچ یک از آن ارزش ها صحبت نمی کردند.

RS: انتخابات ایالات متحده به زودی در راه است. از دولت هریس یا دوره دوم ترامپ چه انتظاری دارید؟

احمد مسعود: برای ما مهم است که آمریکا متوجه شود که هنوز زمان وجود دارد. هنوز فرصتی برای توجه به وضعیت افغانستان وجود دارد. پروژه پرهزینه ای نیست. ما چکمه «نیروهای نظامی» بروی زمین کشور خود نمی خواهیم. ما نمی خواهیم سربازان آمریکایی باز در افغانستان حضور داشته باشند. پدرم هم هرگز این را نمی خواست. اما

در عین حال نمی‌خواهیم این سیاست مماشات ادامه یابد. اگر آنها نمی‌خواهند با طالبان بجنگند، پس کاری که می‌توانند انجام دهند اعمال فشار سیاسی مناسب است. آنها می‌توانند که طالبان را تحت تحریم قرار دهند. رهبران آنها نباید قادر به سفر باشند. افغانستان باید بتواند یک منطقه پرواز ممنوع داشته باشد و آنها (هریس ویا ترامپ) می‌توانند از نظر سیاسی و اخلاقی از مخالفان، یا نیروهای دموکراتیک افغانستان حمایت کنند. اگر آنها حتی نمی‌توانند این کار را انجام دهند، حداقل باید از زنان افغانستان حمایت کنند. **کامالا هریس** به عنوان یک زن، من امیدوارم که او جاذبه را درک کند. افغانستان تنها کشوری است که زنان در آن نمی‌توانند به مکتب بروند.

RS: آیا شما فکر میکنید که سیاست ایالات متحده در مورد افغانستان بسته به اینکه چه کسی برنده شود، تغییر خواهد کرد؟ به نظر شما هریس یا ترامپ سیاست‌های متفاوتی خواهند داشت؟

احمد مسعود: متأسفانه، امیدهای من زیاد نیست، اما به امید خود ادامه می‌دهم، زیرا آمریکا کشوری بزرگ با مردم بزرگ و پتانسیل زیادی برای انجام کارهای بزرگ است. اما متأسفانه سیاست پشت سیاست در افغانستان چیزی جز اشتباه نبوده است. یک چیزی که امیدوارم آنها این است که این غرور فکری را کنار بگذارند که بهتر می‌دانند چه چیزی برای مردم افغانستان خوب است و در واقع برای یک بار هم که شده به حرف افغان‌ها گوش کنند.

RS: وقتی امروز از افغانستان صحبت می‌کنیم، از امنیت صحبت می‌کنیم، در مورد حقوق بشر و زنان صحبت می‌کنیم، اما یک فاجعه انسانی منطقه‌ای نیز به دلیل تغییرات آب و هوایی و کمبود آب وجود دارد. گفته میشود که کمک‌های بشردوستانه وپالیسی‌های به ارتباط آب که بدمدیریت شده‌اند و می‌توان از آنها به عنوان ابزار مؤثرتری برای مذاکره و اهرم فشار با طالبان استفاده کرد. نظر شما چیست؟

احمد مسعود: در مورد هر یک از این موضوعات، از تغییرات آب و هوایی گرفته تا پرونده بشردوستانه تا مشکلات اقتصادی یا نگرانی‌های امنیتی در افغانستان، در غیاب یک دولت قانونی بدون حمایت مردم، هیچ چیز ممکن نیست. به عنوان مثال، موضوع بشردوستانه را در نظر بگیرید. میلیون‌ها نفر از ما، به دلیل نگرانی‌های امنیتی در افغانستان که ناشی از تظلم طالبان و ایدئولوژی آنها است، در پاکستان و ایران مهاجر هستند. آنها از افغانستان به ایران گریخته‌اند و حالا آنها را مجبور می‌کنند که یا به افغانستان برگردند یا تصمیمات شدید دیگری در مورد آنها بگیرند. وقتی این چیزها را می‌بینید، چگونه آن را حل می‌کنید؟ تا اینجا نشان می‌دهد که سیاست مماشات و تعامل با طالبان

در سه سال گذشته کارساز نبوده است. باز هم، در غیاب یک دولت قانونی که از احترام و حمایت مردم افغانستان برخوردار باشد، هیچ یک از آن اهداف محقق نمی شود. تنها اهدافی که می توان به آن دست یافت، اهدافی است که کشورهای خارجی از طریق طالبان به دنبال آن هستند، اما چیزی نیست که برای مردم افغانستان مفید باشد.

RS: اگر نگرانی های آب و بشر دوستانه هیچ اهرمی با طالبان نداشته باشد، رفتار آنها پس از جنگ چگونه تغییر می کند؟

احمد مسعود: زمانی که آمریکا از طالبان درخواست می کرد که تغییر کنند و به دختران اجازه دهند به مکتب بروند یا با عواقب مواجه شوند، [رهبر معظم رهبری] هیبت الله [آخون زاده] بیا نیه ای منتشر کرد و در واقع حدود دو سال پیش در یک لویه جرگه در کابل گفت که حتی اگر آمریکایی ها ما را با بمب اتم بزنند، ما تغییر نمی کنیم. بنا براین این پاسخ به تمام درخواست های غرب برای تغییر ذهنیت طالبان و اجازه دادن به دختران برای رفتن به مدرسه است. او به صراحت گفته است که نه، ما به سبک زندگی خود می مانیم و هیچ چیز نمی تواند ما را تغییر دهد. دوم، هر چیزی که ما انتظار داریم طالبان به آن اهمیت دهد، زندگی مردم افغانستان است، که تعداد زیادی از آنها می میرند، و چند نفر از آنها زندگی می کنند، ما بسیار ساده لوح هستیم. آنها به سادگی اهمیتی نمی دهند که چه اتفاقی برای مردم عادی می افتد.

RS: برای روشن شدن: آیا شما می گوئید که به جز جنگ، هیچ ابزار دیگری وجود ندارد که جامعه بین المللی بتواند از آن برای اصلاح رفتار خود استفاده کند؟

احمد مسعود: در مورد آب دو ابزار وجود دارد، از اینکه طالبان به هیچ وجه آب را یک مسئله نمی دانند. هیچ کشوری نمی تواند از آب به عنوان اهرم استفاده کند زیرا افغانستان از هیچ کشوری آب دریافت نمی کند. افغانستان در واقع منطقه مرتفعی است که از آنجا آب از کنتر به پاکستان و از نیمروز به ایران و به دیگران می رود. بنابراین هرگز نمی توان از آب به عنوان اهرم فشار برای طالبان استفاده کرد، زیرا در واقع این افغانستان است که بر سایر کشورها اهرم فشار دارد.

ما باید برای طالبان اهرمی ایجاد کنیم تا بتوانند ببینند که چاره ای جز تغییر ندارند. من برای شما دو مثال می زنم. **اول** در زمان پدرم که نزدیک به شش سال در برابر طالبان مقاومت کرد. بعد از سه سال خود ملا عمر با پدرم تماس گرفت. من در اتاق شاهد بودم که آنها صحبت کردند. ملا عمر گفت: «احمد شاه مسعود، بیا این جنگ را تمام کنیم. این یک جنگ بی پایان است. هیچ یک از ما نمی توانیم پیروز شویم و آماده سازش هستیم. من سه ترم دارم اول، روابط خود را با پاکستان بهبود بخشید. تا نیاً مرا به عنوان یک امیر مذهبی

بپذیرید و من در کابل همه چیز را برای شما می‌گذارم تا حکومت را اداره کنید. و سوم من مخالف ایدئولوژی شیعه هستم. من نمی‌توانم آن را بپذیرم. و این ایدئولوژی باید در افغانستان بمیرد.»

پاسخ پدرم قبل از هر چیز این بود که رابطه با پاکستان به نفع مردم افغانستان است. او گفت: "ما هرگز نمی‌خواستیم رابطه بدی داشته باشیم اما آنها یعنی این پاکستانی‌ها بودند که شروع به خصومت کردند." **دوم**، در مورد حکومت ملا عمر به عنوان یک رهبر مذهبی فتنه‌ساز، و پدرم در کابل، گفت: بیا بید انتخابات برگزار کنیم و مردم تصمیم بگیرند. و در آخر در مورد شیعه پدرم گفت: اینها یعنی شیعه‌ها جز لاینفک این مملکت هستند. پس اگر آنها را بکشید، این خودخلاف تمام قوانین جهان است، چه مذهبی و چه غیر مذهبی. اگر آنها را بفرستید همان است.

بنابراین من با هر سه شرط مخالفم و تا زمانی که شما با انتخابات موافقت نکنید، این جنگ متوقف نخواهد شد.» بنا بر این به این ترتیب، آنها در واقع مصالحه کردند. نمونه دوم در زمان آقای کرزی بود که فشارهای آمریکا بر آنها بسیار زیاد شد. آنها یک قاصد نزد کرزی فرستادند و گفتند که حاضرند از همه چیز دست بکشند اگر فقط به آنها اجازه داده شود در صلح زندگی کنند. متأسفانه در آن زمان آقای کرزی نمی‌خواست این اتفاق بیفتد. همچنین در کنفرانس بن، طالبان بسیار می‌خواستند در آن شرکت کنند، اما در آن زمان آمریکایی‌ها نمی‌خواستند آنها یعنی که طالبان ظاهر شوند. بنابراین نظر من این است که با فشارهای سیاسی و نظامی کافی، طالبان در گذشته نشان داده‌اند که سازش می‌کنند.

چرا در مراحل بعدی از سازش امتناع کردند؟ زیرا در آن مرحله کشورهای منطقه حضور ناتو در افغانستان را به عنوان یک تهدید استراتژیک برای خود می‌دیدند، بنابراین طالبان را برای ادامه جنگ تحت فشار قرار دادند. در حال حاضر که وجود ندارد. طالبان از حمایت سایر کشورهای غربی و ادار کردن آنها به ادامه جنگ برخوردار نیستند، بلکه از سوی کشورهای منطقه برای پایان دادن به آن تحت فشار قرار خواهند گرفت. بنابراین در حال حاضر فرصتی با فشار سیاسی و نظامی کافی بر طالبان برای مصالحه وجود دارد.

چرا در مراحل بعدی از سازش امتناع کردند؟ زیرا در آن مرحله کشورهای منطقه حضور ناتو در افغانستان را به عنوان یک تهدید استراتژیک برای خود می‌دیدند، بنابراین طالبان را برای ادامه جنگ تحت فشار قرار دادند. در حال حاضر که وجود ندارد. طالبان از حمایت سایر کشورهای غربی و ادار کردن آنها به ادامه جنگ برخوردار نیستند، بلکه از سوی کشورهای منطقه برای پایان دادن به آن تحت فشار قرار خواهند گرفت. بنابراین در حال حاضر فرصتی با فشار سیاسی و نظامی کافی بر طالبان برای مصالحه وجود دارد.

RS: بنابراین، بدون نیروی نظامی، چه واقعی و چه تهدید شده، هیچ ابزار دیگری وجود ندارد که بتواند طالبان را به سازش برساند؟

احمد مسعود: قطعاً. بدون استفاده از نیروی نظامی همراه با فشار سیاسی. تصور کنید اگر هفتگی 70 میلیون دلار به کابل نمی آمد. تا به حال شکاف هایی را در رژیم طالبان مشاهده کرده اید، اما متأسفانه آن را دست نخورده نگه می دارد.

RS: ایده های شما در واکنش به چه نوع استقبالی داشته است؟

احمد مسعود: آمریکایی های زیادی هستند، از سیاست گذاران گرفته تا کهنه سربازان ارتش، که به حرف های ما گوش می دهند و با بت اتفاقی که افتاده عذرخواهی می کنند. اما مردم آمریکا چیزی برای عذرخواهی ندارند. آنها ملت بزرگی هستند با این حال، سیاست های دولت فعلی و قبلی فاجعه بار بوده است و این چیزی است که من از آن انتقاد می کنم. ما همچنین از فداکاری ها، همه تلاش ها و همه اتفاقات خوبی که در 20 سال گذشته رخ داده است، قدردانی می کنیم. شاید فساد بود، شاید جنگ بود، اما دختران می توانستند به مدرسه بروند و میلیون ها نفر در انتخابات حاضر شدند. افغان ها عاشق دموکراسی بودند. حتی در آوریل 2014، زمانی که پرزیدنت اوباما در تلویزیون صحبت کرد، گفت امروز روز پیروزی در افغانستان است زیرا مردم با وجود خطر حملات تروریستی برای رای دادن حاضر شدند. این نشان داد که هر آنچه در افغانستان سرمایه گذاری کرده بودیم نتیجه داد. ما در افغانستان نیز اتفاقات خوبی داشتیم. آزادی بیان، مطبوعات آزاد و حقوق زنان و حقوق بشر. یک شبه همه آن چیزها را از دست دادیم. بنابراین بله، علاقه زیادی به آرمان ما در واکنش وجود دارد، اما متأسفانه، برای کسانی که به این هدف حمله می کنند، افغانستان اولویت ندارد.

سطری چند در مورد نویسنده ویا مرتب کننده این مصاحبه

تانیا گودسوزیان تانیا گودسوزیان یک روزنامه نگار کانادایی ساکن استانبول است که بیش از دودهمه است که افغانستان و خاور میانه را پوشش می دهد. او که به خاطر مصاحبه هایش با چهره های برجسته سیاسی مورد توجه قرار گرفته است، در حال حاضر تهیه کننده اجرایی برنامه «یک در یک» TRT World است. او پیش از این، سردبیر الجزیره انگلیسی بود..

تانیا گودسوزیان

با تقدیم احترامات «2024-09-13»

دقت ملاحظه : طوریکه اکثراً میدانیم که رسانه های غربی بر تمام میدیا یا رسانه ها جهان تسلط و کنترل شدیدا دارند و هیچ یک از رویداد های واقعی جهان آنچه که رخ میدهد به آگاهی عامه رسانده نمی شود و یا که وارونه پخش میشود تنها بعضی از رسانه ها الترناتیف اند که وقایع جهانی را آنچه که رخ میدهد اطلاع رسانی میکنند لذا جای سوال است که مصاحبه ای احمد مسعود چطور در این رسانه با تنظیم و مرتب کننده ژورنالست تانیا گودسوزیان مجوز نشر و یا پخش را از آن خود میکند زمان پاسخ این سوال را خواهد داد پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل»

